

Панта Лазић
ЖУБОРИМ ТЕ ТИХО

Уредник
Зоран Колунџија

Илустрација на корици
Светлана-Лана Лазић, С ОЦА НА СИНА

Панта Лазић

ЖУБОРИМ ТЕ ТИХО

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Енигма.

Или воћка трешње зване срце голуба Или бели цветови јабуковог дрвета

Да ли љубав најпре

откри

човек

жена

стабло воћа

или змија

Или је љубав ипак тек измишљотина

Детета

Које неизоставно хоће

Да се роди

остаје да се закључи

Онај који беше први, и који живеше некада ...
неће морати да буде неко теби иза леђа

Видех Материнство Урхобо
Сретох Скулптуру Таино
и ритуалну Столицу Дихо
И чух како о њима зборе на телевизији
И читах како о њима пишу новине
И од тада хоћу да ти кажем
да желим
да у моје срце уђеш
као права прва уметност
И да заборавим да те гледам
западњачки
као да си удес
Како не би постала
мртва природа
Као Материнство Урхобо
и као Скулптура Таино
и као Столица Дихо
У причама
које чух
и које прочитах
О уметностима које волех
такве какве су
Неукротиве и неухватљиве
као ти.

* У Националном Музеју Африке и Океаније и у Музеју човека, у Паризу

Јесу ли снови сликали цртане филмове пре Волта Дизнија или
Сем тебе нико не сања

Некада
када сам читао
било је страшно
Човек је нестајао
заувек
са романом
или је у причи остајао
или у романси трајао
а ни из песме се није враћао тако жив да га видим
сем у лудилу рецимо од пића
А данас Када видим како умиреш у драми А затим видим
да у филму живиш Па те наново жестоко упокоје
у биоскопу И оживе те у позоришту где се церекаш јер те
засмејавају твога тв-интервјуисте приглупа питања
Како ћу онда да знам Смрт шта је
И шта ће наново да ме наведе да твоје пријатељство И твоју
издају откајавам Ако си жива а мртва И мртва а жива
Ако нестајеш и наново настајеш
Као у цртаном филму

Живи се и данас

Како се живело некад
у причама

Сваки је дан 1 дан
за све који преживе

Кугле и лампиони и лампице намигуше
напуштају ормане
у месецу децембру и месецу јануару
А јаја црвена и шарена
ничу по трави
у априлу и мају
Док се барјаци вијоре
свакога дана
Негде

Где се рађају
и где умиру
Мали људи

... пссст !

Чак и велики људи остају мали људи
Премиру.

Вијаш забораве

а заборави вијају тебе која си света памћење

Сигуран сам да сањаш јер мислим на тебе А не на оне Које никада
неће бити ни странице моје поезије ни мојих драма личности Још
мање мога живота тајна Живота који завирује у дух жена

чије срце

чија душа

чије тело влада

Јер ме мило милују

и још више јер ми мудро зборе

речи

које забораву утекну

Као ти

која си све то

И то би знала онолико колико знам Ја

који те гледам Када би хтела да се на

површини река

огледаш а не да луташ меандрима уснула срца.

Причам као какав матор конформиста

Сетих се како сам јутрос срећан био што ми је кошуља била поцепана што су и сећања била подерана што су ми наде у маштање биле умотане и што се будућност аскетском чинила ... а вечерас знам колико бола колико суза колико безнађа немаштина носи на плећима

– Не не не
Истина није !

Увече су ми
наручја пуна
тебе
а моје се жеље неказивим мере !

Срећо !

Права је срећа увек медна

Кад се шћућурим у твоје дојке
као корен цера
што се са земљом
венча

Кад се на твој трбух припијем
као олуја
што се бећарски опружа
по њиви
жита

Кад побегнем у твоју косу
и осмејке
као какав лопов
рудника
злата

Живот је
пресрећан ! кунем ти се !
Хоћеш ли да ми верујеш? Цикни
као позлата !

Грлим те ... љубим . те !

Да Феничани нису измислили динар
како бих знао
да Феничани нису изумрли
нимало
и да су ми род
Једнако
Да Феничани нису измислили претка азбуци
како бих ти рек'о
да те желим
Али ето малу ти књигу пишем
а ти читаш ! Знаш.

Тај, та, то

Каже се *ТА* мушкост
Зато што је твоја мушкост вечито

освајање
богатство
жетва
дело
и путена игра

Чија је *ОНА* власница
Она која хоће
Она која неће
Она која је јемац твоје радости
и твојих снова
и твојих отсутних надања
и твојих овде присутних разочарања
И наравно јемац рађања
Више него често

Зар ?

Када те сањам

Јеси ли жеља ?
Јеси ли љубав ?
Јеси ли ти ?

А када те нађем

Ко си ?

Преображаји налик сновима

Жена која долази под кров твог живота ,
жена коју грлиш у трпезарији твог срца ,
жена која се праћака у кади твоје савести ,
жена коју љубиш над клиским обронцима твоје постеље ,
жена коју расплачеш љуљушкајући је на коленима твоје
таштине ,
жена која ипак уме да се смеје и да ти шапуће као мила
књига
коју држиш
под јастуцима ,
Жена
која те воли .

Забезекнут

Имаш ли храбрости
да чујеш
сопствени одговор
на питање које болно одјекује попут твог потсмеха
и наваљује да му кажеш.

Пита те:

То отсуство жеље
То отсуство сваке жеље
То отсуство свега што би могло да буде жеља

Предворје је чега?
Охоли створе ! жељан свега

Хитра опаска у конкретном поводу

Јутро

које опазиш нехатно кроз окно замандаљеног прозора
Неће ти рећи како умиљато косу ти мрси
мада је поветарац тог јутра једнако нежан као сунце
које се купа у мирисима љубичица
све у нади да ће те извести у радост која те прижељкује
Наставиш ли да му се ругаш кроз окно прозора
коме је име: баш ме је брига . због силе брига.

Попут исповести

Да ли се сећаш колико сам ти
Пута говорио шапатом:
Поезија је ово
И ово
И ово
И то
Али сам заборавио
Да ти кажем и оно
Што је битно
Да је поезија најистинитији
Револт и мученица
И да се жртвује како би
Теби сачувала твоје
Лично
Право
На претпоставку
Невиности
Сваке твоје љубави
Сваког твог сна .

А ако неко „ако” не би постојало, замисли !

Да кошница није била најпре пчела
да ли би пчела пос’о инжењера одабирала ?
Да облаци нису најпре били орао
да ли би орлујско гнездо било олују под носом ?
Да љубичица није најпре парфем била
да ли би чучала у флашици смеђе-плавог мириса ?
Да ли би леопард тако страсно волео газеле
да није најпре глад био ?
Да није сликарски угаљ најпре боја био
да ли би сликарско платно икад било ватрено ?
Да књиге нису најпре биле мисао
да ли би прашина дремала и тад по њима ?
А ти
Да си ме сањала пре но што си ме срела
ти би
мене
волела
А да ме волиш
био бих свестан да постоји
један
истински срећан човек !
јер
Да ти ниси најпре моја машта била
ја не бих знао како је
бити
Љубоморан
на кројаче
који те облаче
како би се могла